

CEDERBORGH, FREDRIC, STJERNSTOLPE, JONAS MAGNUS

**Samlaren. Vitter ströskrift. =Stockholm. 1-3.
1814-15=. : [Del 1] : Första häftet.**

Stockholm
1814

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

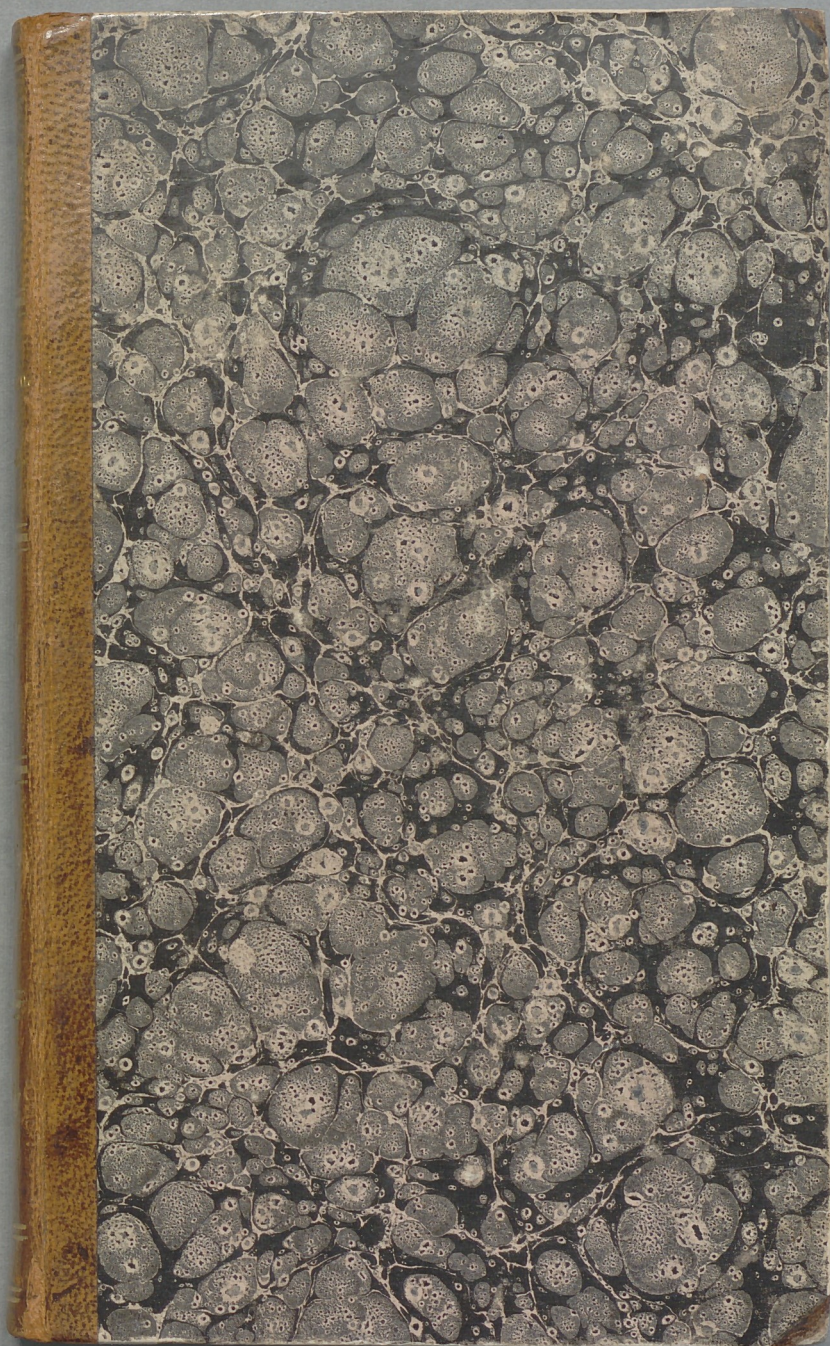
Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

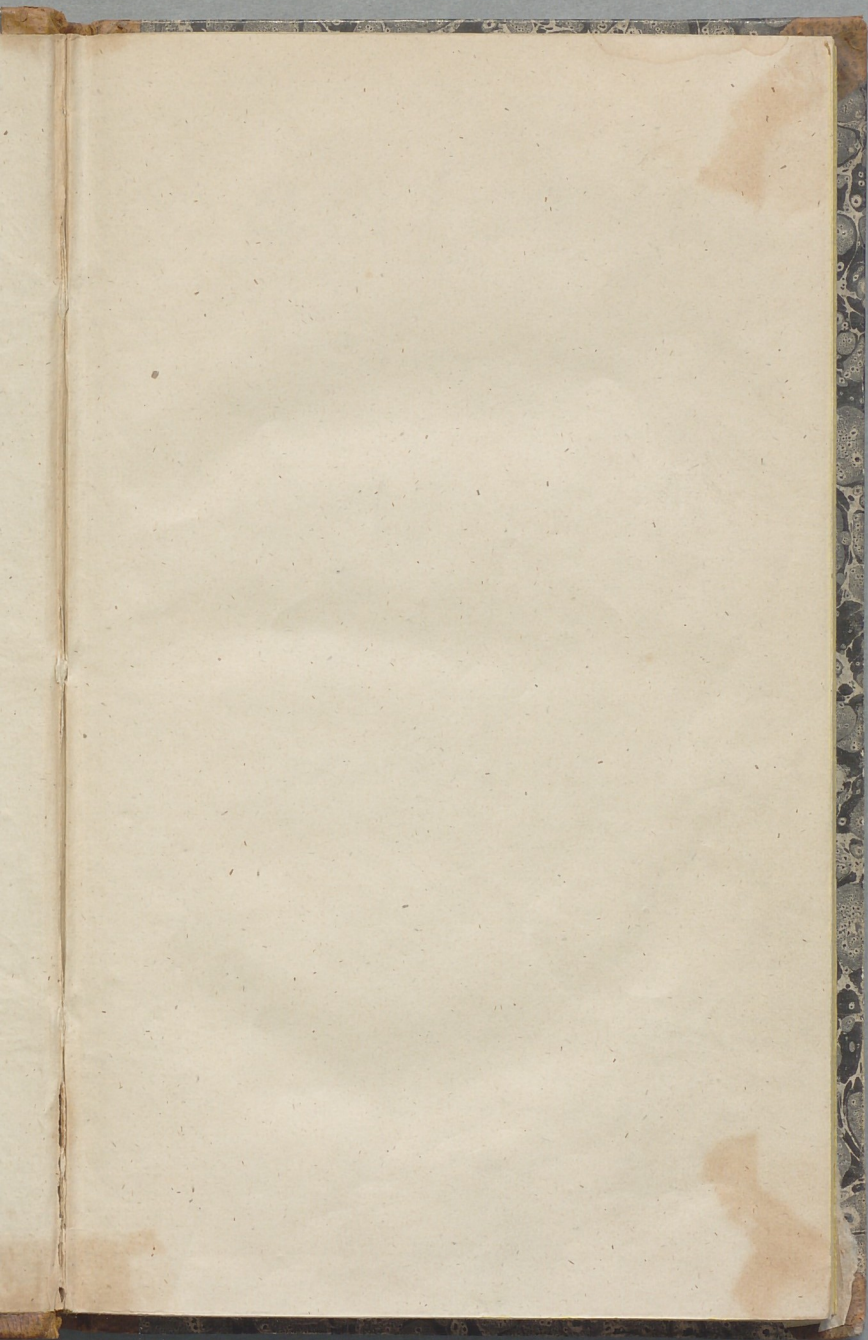

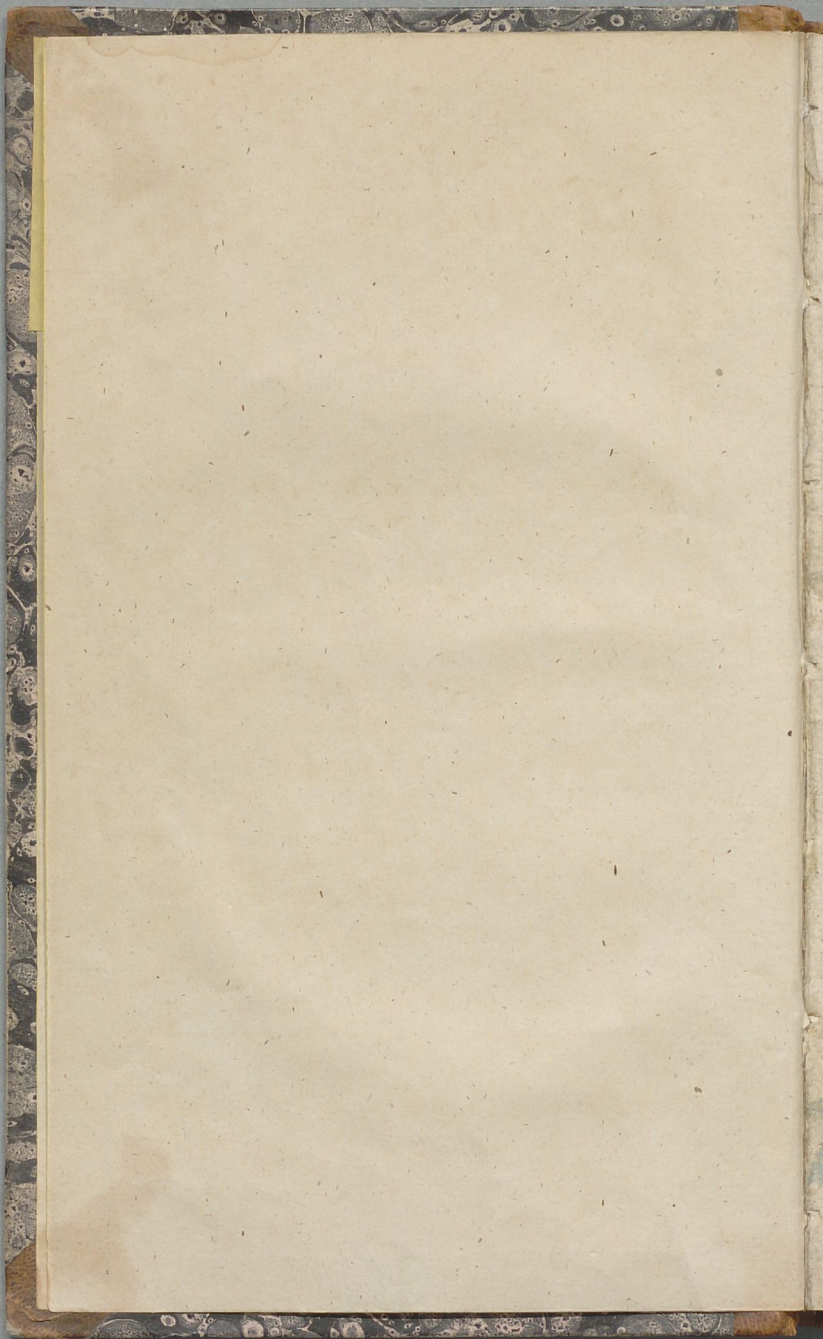
Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Vitt. Sv.
Saml

1700-1829

Sammlaren

Sammlaren.

VITTER STRÖSKRIFT.

FÖRSTA HÄFTET.

STOCKHOLM,

Tryckt hos FREDRIK CEDERBORGH, 1814.

1870

Utgifvaren af denna Skrift har dermed endast haft för afsigt, att till en del Vitterhets-Älskare, förnämligast i Landsorterne, öfverlemna en mera korrekt än vanligen handskrifna Samlingar. Att han i detta Första Häfte, utan Författarnes gifna tillstånd, vågat införa några få Stycken; hoppas han ej måtte illa uptagas; då desamma förut genom Dagbladen blifvit Allmänheten meddelade och, honom vetterligen, ej finnas i någon annan utgifven Samling. Stockholm d. 20 Nov. 1814.

INNEHÅLL:

	Pag:
<i>Ett besök i min Födelsebygd</i> - - - -	5.
<i>Lyckan</i> - - - - -	10.
<i>Hoppet</i> - - - - -	11.
<i>Till Vänskapen</i> - - - - -	12.
<i>Saknaden</i> - - - - -	13.
<i>Till Näktergalen (efter Karamsin)</i> - -	14.
<i>Flickan och Ormen (Fabel)</i> - - - -	16.
<i>Bodwin, Arfvinge till Erwich</i> - - -	17.
<i>Vintern (Visa)</i> - - - - -	28.
<i>Rosen och Liljan</i> - - - - -	30.
<i>Kråkan (efter Pfeffel)</i> - - - - -	32.
<i>Blommor till min Tant och mina Kusiner</i> -	33.
<i>De Puckelryggige</i> - - - - -	34.
<i>Fintligheten</i> - - - - -	45.
<i>Politiken</i> - - - - -	53.
<i>Ufven och Läderlappen (Fabel)</i> - - -	58.
<i>Ingen regel utan undantag</i> - - - -	59.
<i>Hunden</i> - - - - -	60.
<i>Borgen</i> - - - - -	60.

ETT BESÖK I MIN FÖDELSEBYGD.

— — — solios spectahis — montes
Et pecus et fines pauperis agricolæ
Illuc te nulli poterunt corrumpere ludi.
PROPERTIUS II. XV.

Af min barndom öfverblifna minnen,
Kring min Luta samlen er i qväll;
Saknadens och Sorgens-tårar, rinnen
För de stunder äfven jag var säll.
Och, om du från glädjens regioner
Lyssnar ner till stoftets däfva toner,
Faderliga skugga, på din graf
Tag det vördnadsoffer sonen gaf!

Skall blott storheten och bragden vinna
Skaldens tack och efterverldens gärd;
Må då mina toner fritt försvinna
Bortt i sorlet af en lycklig verld!
Må, af lagrar eller mirten prydda,
Flacci ämnen väljas: — I en hydda
Stämmer jag min harpa, och begär
Blott att höras och belönas der.

Äran följer dem som underkufva
 Jorden med förodelsernas brand:
 Odlarn, som ur hennes plöjda tufva
 Statens näring drar med idog hand,
 Och som köper, ej för blod men mödor,
 Sina segrars lön i faltens grödor —
 Skulle han ej lefva i en sång
 Och i ryktet äfven han en gång?

Hälsade på mina strängar varen
 J, den moderliga jordens stöd,
 Som med Edra söners blod forsvaren
 Bergen, som er möda blomstra böd,
 Fjerran flygta ifrån edra gården
 Slägtets furier — yppigheten flärdens;
 Och, om än en paradisisk dygd
 Jorden äger, fins hon i er bygd.

Nejden omkring denna fallna hydda
 Var en gång mitt Eden och min värld.
 Våra enkla måltider att krydda
 Intet Indien lemnade sin gård.
 Smultron-refvan ifrån skogens tufva
 Till min måltid skattade sin drufva,
 Mina trän sin frukt, — och min talar
 Tacksamt hjorden eller tegeu bar.

Gick jag trött från spaden eller ploget;
 Nektarljuf min dryck ur klippan sprang:
 Sökte jag ett tappadt lamm i skogen,
 På hvar gren en Eolsharpa klang.
 Och som jag, fornöjd och trött, om qvällen
 Hvilade uppå den grofva fallen,
 Slumrar ej på ejderns lätta dun
 Verldsbeharrskaren i sin Paulun.

O! när skall, till dessa enkla seder,
 Från sin höjd af en inbillad prakt,
 Menskoslägtet åter stiga neder,
 Lossadt ur de bojor flården lagt?
 Sina plågor och behof att öka,
 Öfver hafvet menskan går att söka
 Amnen till en njutning, som förtär
 Styrkan af dess ädlare begär.

Der Naturens Herre menskan ställde,
 Föresåg han äfven dess behof:
 Trädets grenar gyllne frukter fällde,
 Skog och bölja gånvo sina rof.
 Dalarna på hjordar öfverflöda,
 Vinden vaggas hennes tegars gröda —
 Och hon sträcker en otacksam hand
 Öfver gränsen af sitt fosterland.

Och igenom fatorne som skilja
 Det och andra verldar från hvaran,
 För hvad vinst uppå en bräcklig tilja
 Trottsar hon en evig ocean? — —
 För en planta uppå brända klippor,
 Ringare än våra fjällars sippor;
 För en skörd af andra zoners bär,
 Hvilken sundare dess täppa när.

Sänk din blick från lyckans tempelsalar,
 Du, som söker sällheten i dem;
 Flytta ned till dessa glömda dalar
 Och bland dessa herdars välj ditt hem.
 Jägtadt bort ur dina pavilloner
 Flygtar lugnet för en tidig ånger;
 Hord, om ock du vinkar fjerran från
 Alla harporna på Helikon.

Ditt Palats på Greklands marmor hvilas;
 Asiens purpur färgar din talar;
 På en Thracisk gångare du ilar
 Eller gungas i en Brittisk char;
 Gangens gemmer till din prydnad hinna;
 Persiens fjärillar din klädnad spinna;
 Capska drufvans blod i din kristall
 Purprar läppens bleknade korall.

Är det denna odling sekler ämna,
 Ny forfining af hvar tidedvarf?
 Dessa dygder svaga fäder lemna
 Åt en sämre efterverld i arf?
 Europé! då lefver afvundsvärdig
 Öknens flygting; — för hvar möda hårdig,
 Allt han äger af det dystra fjäll,
 Der för dagen han rest opp sitt tjäll.

Yppigheten vekligheten födde,
 Tätt i spåren följd af alla brott;
 Af dess vanmagt Rom i bojor blödde,
 Rom, som hvälfde hundra Rikens lott;
 Och den dygd, som, för bedriften mogen,
 Fordom purpurn kläddes på vid plögen,
 Och gick, holjd af lagrar, dit igen —
 På Luculli gårdar sök ej den.

Du, som var i hyddans ringhet buren,
 Och — en Thron igerfom dygder vann,
 För oss, för oss åter till Naturen,
 Och förlik med henne menniskan.
 Lägg till Segrarna på krigets banor
 Segern på forderfvets långa vanor;
 O! de härjat mer än krigets brand
 Tarflighens fordna Fosterland.

LYCKAN.

Är du den Gudomlighét, hvars himlar
 Gäckta dåren under lifvets lopp?
 Kring din thron se hvilken skara hvimlar
 Ford af en Fantom som kallas hopp;
 Uslingar med klagoskri och tårar.
 Djupt i stoftet sucka om din nåd,
 Trampade af dina sälla dårar
 Hvilkas härskri ljuder: öfverdåd!

Ve den svage, som med dina drömmar
 Fyller målet for sitt korrta lif!
 För den lidande du aldrig ömmar,
 Honom gäckta är ditt tidsfordrif.
 Och de dodlige som rökverk tända
 I det gyllne tempel du bebör,
 Från din thron bedragne återvända
 Fast enhvar sig redan gynnad tror.

Ej ditt skimmer visheten bedrager,
 Ej din onåd krossar dess Ægid,
 Säll är den som dit sin tillflyckt tager
 Och hos dig ej slösar bortt sin tid.
 Hjärtats lugn du aldrig mägtat skänka
 O, hur mången har det utan dig;
 Saknad af din gunst skall icke kränka
 Den, som dermed aldrig smickrat sig

HOPPET.

Förtjuserska! det var då dig jag såg,
 Du som i blomsterband din älskling leder,
 Det var för dig jag knäböjd hänryckt låg
 För dig, som ljus kring lifvets Scener breder.

Jag såg uti ditt öga denna tår
 Som lätt förtvifflans dystra moln förjagar,
 "Glöm, tröstande du sade, glöm de år
 "Vid hvilkas minne än ditt hjerta klagar

"Gå att bli lycklig, vänta allt af mig,
 "Må känslan utaf fordna dar försvinna!"
 Jag trodde — och mitt hjerta tillbad dig
 Med lika dyrkan som en älskarinna

O Hopp! det endast var en morgondröm
 Hvars yrsla mig till dina fötter förde,
 Jag vaknade, att sucka ordet: *glöm*
 Och ordet *lycklig*, dem jag tröstad hörde.

Till nya sorger väcker dagens ljus
 Den lycklige, som sällhet endast drömmer;
 Hvars suckar uti aftonvindens sus
 Välsignaz natten, som hans tårar gömmer:

TILL VÄNSKAPEN.

Om på den kind bekymren tidigt plöjde,
 Ej löjet bor, som förr på läppen drojde;
 Om med ett synbart misshag för dess skick
 Den yra glädjen flyr min släckta blick:
 Du, ljufva Vänskap! dock är kvar. Jag äger
 Den trösten än. — Du tror ej hvad den väger
 Mot sorgerna på ödets vigtskål lagd. —
 Ej feg och svag, ej hopplös och forsagd
 Jag går i striden blott att öfvervinnas,
 Så länge jag har detta hopp att minnas. —
 Men flyr du — flyr du med min lyckas vår
 Och rymmer hoppet uti edra spår —
 Kom trogna sorg! blif i min hydda bofast!
 Som du så mörk! som du hon dock är trofast!

Nej, Vänskap! jag är icke otacksam.
 Jag skall ej sära sjelf det trädets stam
 Uti hvars skygd jag lugn och sorgfri hvilat
 Så mången stund då Ödets stormar ilat.
 Nej, Hulda! Jag vill tro dig finnas än
 Och söka dig i sjelfva Himmelen,
 Om jag, uti min väntan därad verden;
 Ej mer har hopp att finna dig på Jorden.

SAKNADEN.

Då från Aspens topp, ur nattligt läger,
 Filomela ömt sin klagan ger,
 Hennes röst mitt hjerta sorgligt säger:
 "Ack din vän, Din EMMA är ej mer!"

Då i lundens famn, med mattad ljusning,
 Månen melankoliskt blickar ner,
 Hvarje blad, vid aftonvindens susning,
 Hviskar till mig: "Ack hon är ej mer!"

Då, vid bäckens sorl, på blomsterstranden,
 En Förgät-mig-ej jag vinka ser,
 Tycks Kristallen, flyende i sanden,
 Säga: "Ack hon kommer aldrig mer!"

Då med hjerta lutadt intill hjerta
 THILDA ömt emot sin EDVIN ler,
 Ropar högt min saknad och min smärta:
 "Ack min EMMA får jag aldrig mer!"

Borta är Du — med förtviflans smärta
 Söker Dig min blick och Dig ej ser;
 Borta är Du — jag med kvalfullt hjerta
 Ropar Dig — Du svarar mig ej mer.

O min EMMA; Ner i grafvens sköte
Göms Du, och Din sorgsna vän ej ser!
Aldrig, aldrig gör Du mer mig möte,
Aldrig mer med ömhet mot mig ler.

Ack från detta bröst som qvalet sårar,
Flydde glädjen evigt bortt med Dig! —
Endast smärta, saknad sorg och tårar
Finnas här på Jorden kvar för mig.

EMMA! EMMA! Se mitt qual, min smärta!
Tänk på mig, då Du bland Englar ler!
Tag mig dit, att slutas till Ditt hjerta,
Der oss ingen död kan skilja mer.

TILL NÄKTERGALEN.

(Efter KARAMSINS Ryska Original.)

Sjung i skuggan af den stilla lunden,
Melankoliskt ömma Näktergal!
Sjung, vid Månans sken i midnattsstunden,
Då han blickar ned i denna dal!

Stilla öppnar sig mitt fulla hjerta
För din sorgligt ljufva melodi —
Men — vid dessa känslor utaf smärta
Dessa suckar vid din harmoni,

Hvarför flyter från mitt skumma öga,
 Ned på kinden denna heta tår?
 O! jag kände glädjen endast föga,
 Åter rifves opp mitt djupa sår. —

Äfven jag har ägt ett älskadt hjerta,
 Som nu göms i jordens kalla famn:
 Fåfång är min kärlek och min smärta;
 Fåfångt kallar jag den flyddas namn.

Irrande i nattens dystra timma,
 Stannar jag vid gräset af dess graf;
 Genom tårar ser, vid stjernans strimma,
 Huru vädret blåser blomman af.

O! med hvem skall jag naturen njuta?
 O! hvem tjusas med mig vid din röst?
 Ensam nödgas jag min känsla sluta
 Inom detta evigt sorgsna bröst.

Ack hon, dog! — min själ är ödslig vorden;
 Lifvets glädje tog hon bort med sig:
 Blott en mörk och ryslig hed är jorden;
 Ingen sällhet återstår för mig.

När skall på min graf, i skydd af lunden,
 Du, o älskansvärda Näktergal,
 Med din sorgsna sång vid midnattsstunden
 Tjusa vandraren i denna dal?

FLICKAN OCH ORMEN. (Fabel.)

Löfvet från Asparnas topp i höstens kyliga vindar
 Hvirflade gulnadt och blekt ned mellan törnen och ris.
 Talgoxen hackade frost på Herrgårdens målade grindar.
 Takfotens hejdade dropp glänste i köner af is.
 Vintern, som Gumma stod, med svepning tillreds åt Naturen,
 Hvilken i dödschlummer låg. Björnen, för månader mäkt,
 Sökte sitt ide i lunk, under smädrop af djuren,
 Men utaf Ikornn mäst, skogens modernaste sprätt.
 Ormen i vagns-spåret låg så sanslös och stel som en sticka,
 Endast igenom en slump, skonad af Böndernas hjul.

Kom så en sådan dag, en ung och vandrande flicka:
 "Stackare!" ropade hon, "har du ej varmare skjul?
 "Säkert du fryser till döds! .. Fast Mamma mot ormar predikar,
 "Kan jag ej se dig dö. Kanske om blott du blef varm
 "Skulle du qvickna vid och bland dina väntande likar
 "Prisa mitt ädelmod. Kom i din skydderskas barm!"

Flickans förbarmände bröst af ömhet innerligt gäste.
 Ack hur hon väntade glad, att se sin spräckliga gäst
 Komma till lifs! Den stunden kom. I barmen han fräste,
 Ringlande vida omkring, ögonen brunno af päst.
 Då först blef Flickan förskräckt och sökte .. Men just i det samma,
 Högg han sin dödande gadd djupt i den jemrandes bröst.

Flickor! hos Ormar bor ingen tack! O tron eder Mamma!
 Följen ej alltför snart känskans Sireniska röst.

BODWIN,
ARFVINGE TILL ERWICH.

(Efter ett gammalt Engelskt Original.)

Lysnen alla till min harpas toner,
Hören hvad jag nu berätta skall:
Om den unga Arfvingen rill Erwich,
Om hans lyckas höjd, och om hans fall.

Rik och ansedd var hans fromma Fader
Och hans Moder rik af anor var:
Begge rycktes tidigt ned i grafven,
Från en Son, af Ätten ensam kvar.

Qvald af orklöshetens långa plåga,
Han blott sökte Dryckesbröders lag,
Flickor, Tärningar och bordets nöjen
Vexlade hos honom Natt och Dag.

Så han svärmade förutan hvila,
Skänkte allt, fick ingen ting igen;
Ingen Konungs skatter eller Riken
Hade hunnit till för slösaren.

SAMLAREN I Häftet

Allt försvann ur **BODWIN**s öppna händer,
Guld och gods, och äfven hjertats frid;
Snart hans **Stamgods** var allena öfrigt,
 Öfrigt — ack, men för en liten tid.

Öfivad uti svek, af långlig vanå,
 Hans Förpaktare, **MACSKALES** drog,
 Lik en myra, allt i egna stacken
 Tills han hus och hem från **Junkern** tog.

"**Junker BODWIN** var mig hjertligt hälsad!"
 Ordade **MACSKALES**, klok och fin,
 "Se hvad guld jag för ditt **Slott** dig bjuder,
 "Se hvad guld till **Flickor**, spel och vin."

Börta äro **Gods** och **Kapitaler**,
 Suckar **BODWIN** — "Nå välan; min vän!
 "Hit med guld, tag du gerna **Slottet**,
 "Hurra, **SKALES!** **BODWIN** lefver än."

Skurken SKALES med det stulna guld
 Handlade sin förra **Herres** slott,
 Trefallt mera värdt än denna penning,
 Som blef **BODWIN**s sista arfvelott.

Dammar, Skogar, Vingårdar och Ängar;
 Åkrar, Trädgård, allt förloradt var;
 På en mågel hed, en usel koja
 Blef det enda Bobwits ägde qvar:

Tungt på Slösarens bestörta sinne
 Föllo nu hans Faders sista ord:
 "När jag dött, du allting skall förstöra;
 "Ja! det sista af din ärfda jord.

"Här, vid Crusifixet, skall du svärja;
 "Medan än din röst mitt öra når,
 "Att du aldrig skall ifrån dig skilja
 "Gamla kōjan, som på heden står.

"När af alla tacklöst öfvergifven,
 "Du står ensam i ditt olycksfall;
 "Då, o mins det då, i denna koja,
 "Sist en trogen vän du finna skall."

Sonen svör, och Fadren gick ur tiden,
 Nu blef lösen: "Köm min vän och drick!
 "Lustigt blott! en narr är den som spårar,
 "Körta äro glädjens ögonblick."

Goda vänner kring det fulla bordet
 Aldrig saknades i BODWIN'S sal;
 Men — då vinets floder mer ej runno,
 Satt han ensam, — vid en tom pokal.

Tomma skuggor voro alla vänner,
 Flyktade med lyckans gyllne dröm;
 Tiggare var nu den fordne rike,
 Trottda nyss af smicker och beröm.

Sorgsen han kring hela bygden vankar;
 Börs och mage tomma begge två;
 "O!" han ropar, tänd af nöd och hunger,
 "Skall då BODWIN som en usling gå!

"Nej! — ännu jag gamla vänner äger,
 "Troga biståndsbröder i min nöd;
 "De ej fordna dagar kunna glömma,
 "Icke lemna BODWIN utan bröd." —

Full af hopp, han dessa vänner söker,
 Och den första — slog sin port igen:
 Pengar funnos icke hos den andra,
 Skällsord fick han af sin tredje vän.

Helsad som en narr utaf den fjerde,
Gick han gäckad, tröstlös derifrån.

"Himmel! ropade den arma BODWIN,

"Afven jag, är en Förlorad son!

"Skall mitt bröd vid andras dörrar samlas?

"Dessa händer mig ej föda ge, —

"Ack! till arbete för mycket svaga,

Och att stjåla — ännu svagare!"

"Nej, jag skyndar till den gamla kōjan,

"Der min far mig lofvade en vän;

"Kanske skall, då allt mig öfvergifver,

"Ödet der förbarma sig igen,

Återlifvad BODWIN hastar stegen

Öfver jorden, som var fordom hans,

Djupt betryckt, han smög sig in i kōjan;

Bittert gret han, ty der intet fanns.

Mossbeväxta voro alla väggar,

Tistlar stängde lilla fönstrets ljus;

Ingen glädtig blick af sommarsolen,

Trängde in i detta låga hus.

Intet bord den usla kojan ägde,
 Ingen säng en gång, och ingen stol:
 Allt var vildhet liksom **BODWINS** blickar,
 Stirrande mot dagens sänkta sol.

Blott ifrån en jernkrok uti taket,
 Slingrade ett rep till gålfvet ned;
 Redan, kämpande med stum förtviflan,
BODWIN stäpplande till repet skred.

Och i taket lästes dessa orden
 Af hans vilda, fasansfulla blick:
 "Arme Son! till denna koja för dig
 "Ditt fortjenta, spådda ödes skick!

"Ja! dess aning följde mig i grafven,
 "Pligtförgätne! jag mitt löfte mins! —
 "Se den trogna vännen jag dig lemnat,
 "Annan frälsning här för dig ej fins."

Med en rysning, Arfvingen af Erwich
 Läste detta faderliga råd;
 Blygd och ånger skakade hans hjerta;
 Bittert kände han sitt öfverdåd.

— 83 —

Stum som grafven; som af blixten träffad,
BODWIN tyekande på gålfvet stod;
Nu sin blick han emot taket vänder:
Af förtvislan tänds hans släckta mod,

"Ja, välkommen, sista vän i nöden!
Ropar han, "jag denna vink förstår;"
Och, med skakning af en feberyra,
Starka repet han kring halsen slår.

Våldsamt han på dödens redskap rycker,
I hans öron hörs ett långsamt brak;
Sanslös BODWIN ned till gålfvet störtar
Och med honom kojans lätta tak.

Sent omsider kommen till besinning,
Hemsk och sorgsen, han omkring sig såg:
Oförtänt ett litet bref på gålfvet,
Fyllt af trenne gyllne nycklar, låg.

Tröstad läste han de ljufva orden:
"Sök inunder fönster-väggen blott,
"Trenne guld-uppfyllda, stora kistor
"Blifva der på nytt din arfvelott."

Snart han fann dem; guld och ädla stenar,
 Glimrade i denna rika skatt;
 Hastigt nu ifrån hans stela blickar
 Vek den bistra dödens mörka natt.

Och uppå ett Pergament han läste:
 "Son! för andra gången ärf din far,
 "O, men afstå från din snöda vandel,
 "Annars har du endast reppet kvar." —

Ja, skrek **BODWIN** i en sann förtjusning,
 Goda far mitt bättringslöfte tag —
 Och den stund jag detta löfte bryter,
 Slute som du sagt, min lefnadsdag!

Lätt som vinden, **BODWIN** kojan lemnar:
 Utan hvila vandrade han fort,
 Tills han, andetruten, ändtlig stannar
 Utanför sitt fordua **Erwicks** port.

Skyndsamt han igenom rummen ilar
 Till den välbekanta **Riddarsaln**,
 Der han strax den sluga **SKALES** finner,
 Jemte trenne vänner vid **Pokaln**.

Med en uslings ödmjukhet han bugar,
 Stammande förståldt: "föråt att jag
 Blott begär ett lån af Er, MACSKALES,
 Utaf fyrti penningar i dag."

Ut för tusan! ropade MACSKALES
 Slösare, hvad vill du göra här?
 Ingen börgen har du mer att ställa,
 Och ett lån af SKALES du begär!

Djupare en bugning BODWIN gjorde
 För den sträfva mannens stolta Fru:
 "Eders Nåde! Litet bröd mig unna!
 Erwicks Herre fastat har till nu."

"Borrt din usling!" ropade den stolta,
 "Hungerdöden är förtjent af dig;
 Funne den dig ock vid mina fötter
 O, det skulle icke röra mig!"

Han till en af gästerna sig vände,
 Och han svarar liffligt röd: "min vän!
 Jag dig såg uti din lyckas dagar,
 Som en usling ser jag dig igen!"

"Kom, du forðne Arfvinge af Erwich,
Jag dig lånar hvad du äskat har,
Och dertill ännu en lika summa
För att lindra dina olycksdar."

"Dig, MACSKALES, ber jag att förundra
"Åt vår Junker vid ditt bord en plats;
"För ett röfvarköp hans gods du handlat
"Och för nästan intet hans palats."

Med en Ijungeldsblick MACSKALES ropar!
"Vare jag fördömd till evig tid,
"Om jag icke ångrar denna handel,
"Om jag ej förlorade dervid!"

"Och jag svär dig, Arfvinge till Erwich,
"Inför dessa goda vänner här,
"Att, om du ditt gods vill återköpa,
"Hundra mark dervid mitt afslag är."

"Topp, skrek BOWWIN, "tag då hela summan,
"Vittnen, gode Herrar, ären J!
"Hundra mark jag lemnar dig på köpet,
"Hvad du stulit afven ditt må bli."

Strax en guldbörs uppå bordet ligger;
 Glädtigt räknar BODWIN myntet fram;
 Blek och stum, satt nu den sluga SKALES;
 Nästan qväfd af ånger, harm och skam.

Löftet kunde SKALES icke rygga;
 "Tag ditt guld! skrek BODWIN i sin fröjd;
 "Jag är åter Arfvinge af Erwich
 "Och min lycka hunnit har sin höjd."

"Du min vän! som hjälpte mig i nöden,
 "Återtag det mynt du lånat mig,
 "Och, för att min tacksamhet bevisa;
 "Fyrti Pund jag afven skänker dig."

"Olycks-dag!" Fru SKALES skrek med tårar,
 "Rang och nöjen du ifrån mig tar,"
 Oförmodadt Hennes Nåd på Erwich
 Till MACSKALES hustru sjunkit har.

"Nå, faryväl då, SKALES," BODWIN ropar,
 "Från en ångrad handel är Ni fri;
 "Om jag Erwich andra gången säljer,
 "Ni helt visst min Köpare skall bli!

VINTERN, (Visa.)

Med jettesteg långt från de Nordliga fjällen
 Kom vintern hit ner till vår bygd,
 Och flåsande jagade oss in i tjällen
 Från lekar i lundarnas skygd;
 Hans isade ande förödde
 Hvar lämning af Sommaren än,
 Hans hjessa var käl och på den
 Sig Snömolnen strödde.

Se ned i den sluttande dalen — ej mer nå
 En skiftande blomsterpark ler.
 Fäll ögat på åkrarne — fliten ej ser — du
 Vid plogen, vid Lien, der mer.
 Ej spräckliga hjordar på kullen
 Som nyss stod så härlig och skön,
 Ej ilande mer öfver sjön
 Den löfprydd jullen.

Den mörkblåa böljan bär isiga bojor
 Och fältena höljas af snön,
 Och opp ur den resa sig Landtmannens kojor,
 Likt mörkgråa klippor i sjön.
 Och lundarna der — O! hvad röja
 De väl för din spanande syn? —
 Ack! frostiga, nakna mot skyn
 Sig trädena höja.

Blott höjdernas åldriga granar och tallar.
 Stå än i sin mörkgröna skrud;
 Men Eko ibland dem nu mera ej skallar
 Med flöjternas fångande ljud.
 Nu endast genljudar naturen
 Af bjelrornas klang någon gång —
 Ej mera af lärkornas sång,
 På våryinden buren.

Men fritt må än länge der ute du rasa,
 O vinter! förstörelsens vän!
 Vi skyddas för dig vid vår fladdrande brasa,
 Och närmre förenar oss den.
 Fritt må du med yrande ilar
 De dallrande fönsterna slå —
 Men lugnet, men lugnet ändå,
 Här qvar vid oss hvilar.

Och dagen gryr sent, och så tidigt den ändas
 Och qvällen är ödslig och lång —
 Men lekarna börja då lamporna tändas,
 Och tjusa med dem på en gång.
 Och glädjen, som hägnar oss, gjuder
 Sin lifliga fröjd i hvar en,
 Och mildt nalkas sömnen oss sen,
 Och ögonen slutar.

O du, som har blommor, har alltid dem sköna
Att binda hvar årstid en krans,
Kom glädje! kom hulda att dermed oss kröna
Nu ock i vår börjande dans! —
Upp alla! — och ringen är färdig
Och vintern vi minnas ej mer —
Och glädjen småleende ser —
Ser dansen sig värdig.

ROSEN OCH LILJAN.

Skönt rodnande en Ros i myrtenlunden;
Stod återspeglad invid bäckens rand;
Hon sågs af vandrarn som vid middagstunden
En svalka sökte emöt Solens brand.
Han sin beundran åt den sköna skänkte
Och vid dess barm sig ned i gräset sänkte.

En Lilja, hvit som snön på Alpers toppar,
Stod skimrande bredvid i all sin prakt,
En munter flicka omkring henne hoppar
Ljuft lockad utaf hennes bländnings makt,
Och lutad mot den oskuldsfulla sköna
Hon med en kyss-den hulda vill belöna

Men, afunden, som föddes i Tenaren;
 En giftig dunst från Stygens mörka våg
 Steg hastigt upp — och genast den barbaren
 De älskansvärda blomstrens täflan såg;
 Straxt tvedrägtsfrö han bland de sköna sådde
 Och tvist och hat hos Ros och Lilja rädde.

Med harm och sorg såg FLORA dessa strider
 Som i dess sköna rike insteg fått,
 Hon kände djupt hvad hvarje samfund lider
 Der ingen åtnöjs med sin gifna lott;
 Men, hon sin höga vishet uppenbarar
 Och uppå LINAS kind de sköna parar.

Der blomstra i förening Ros och Lilja
 Uti en evig ungdoms glada vår,
 Ej någon afund skall dem mera skilja
 Och samma tjuvningskraft hos begge rår:
 I Rosens rådnad oskulden sig röjer
 Med ökad glans, då Liljan den förhöjer.

KRÅKAN. (efter PFEFFEL.)

Beskuggad af en åldrig ek,
 Jag satt en vacker dag uti den täta skogen;
 Med alla foglar helt förtrogen,
 Som kring mig hoppade i glättig lek
 Och liksom med förundran hörde
 Det tal jag med dem alla förde.
 Då nalkades förnämt till mig
 En Kråka, sägande: "du ofta roår dig
 Att mången lustig sak om foglarne berätta,
 Men mig du aldrig nämde än,
 Det är ej artigt, det, min vän,
 Och hvad är orsaken till detta?
 Ej ämne fattas kan." — Nå nå! du finna böt,
 Att någon artighet om dig ej lätt kan sägas,
 Helst då de saker öfvervägas,
 Som man om dig med äckel hör!
 Ty hvarje osnygg plats du utvalt till ditt säte,
 Lägg härtill ditt gemena läte,
 Som alla öron såra plär;
 Hvem känner ej det mördbegär
 Hvarmed du öfver allt den svagare förföljer?
 Och jag, som aldrig sanning döljer,
 Hvad skall jag kalla dig? en Galgfogel? — "Nå väl,
 Skrek Kråkan, föga rörd af mina bittra skäl;

Har

"Har du ej lust att mig berömma,
 "Så spara ej att mig fördömma;
 "Allenast jag blir känd, och ryktbar i din sång
 Val eller ej, hvad är det mera?"
 Så är vår verlds förvända gång,
 O Herostraters ätt! så skall man mer värdera
 Att uppå stegel dö, till evig vanfärjd dömd,
 An lefva utan brott, och jordas — att bli glömd.

BLOMMOR

TILL

MIN TANT OCH MINA KUSINER.

En Lotus till MIN TANT.

En enkel Blomma jag er bär —
 Ej blomster blott ges åt de unga —
 Min Nådig Tant, hon Eder lär
 Att minnas regeln: *Tand för tunga.*

En Nejlika till CHRISTINA.

Har denna Blomma lärdom gett
 Åt dig? Är du väl hennes mönster?
 Det vet jag ej, men har blott sett
 Er begge trifvas bra i fönster.

SAMLAREN. I Häftet.

En Törnros till AURORA.

Skön nu, som denna Ros, du är,
 Utaf din anblick känslan lifvas;
 Mån du, som hon vid hösten bär
 Allenast taggarna som som rifvas?

En Åkerbärsblomma till HANNA.

Du hulda, som från glittret skild
 Blott i din dygd har sökt din ära;
 Ditt egit hjertas sköna bild
 Se denna Blomma till dig bära.

DE PUCKELRYGGIGE.*(Efter NICOLAI.)*

Ett gammalt Slott i Schwäben stod
 Ej mycket långt ifrån en flod,
 Och gént emot på andra stranden
 Imellan tvenne kullar låg
 En Götisk småstad, tätt vid randen
 Af samma flod, hvars klara våg
 För dess behag en spegel ställde.
 Två sällsyntheter mycket gällde
 I hela denna trakt, och såsom vanligt är;
 Sågs folket strömma med begär

På hvarje helgedag till flodens bro, att gapa —
 Uppå de tvenne underting,
 Ty något mera rart kring jordens vida ring
 Naturen knappast kunnat skapa.
 Vid aftonsångens slut med vanlig småstads sed
 Från Stadens portar långsamt skred
 En åldrig Borgersman, följd af sin kära maka,
 Och mellan dessa två— hvad skatt att väl, bevaka!
 En flicka, mera skön, än Skaldens fantasi
 Kan måla åt sig sjelf sitt hjertas Aspasia,
 Gick blyg och sedig fram att aftonsvalka njuta;
 Då stannade hvar ungersvän
 Att för skön GERTRUD suckar gjuta,
 Att hälsa först en gång, och hälsa om igen.
 Snart syntes hopen nu förbida
 Sitt *andra* underverk, som kom från slottets sida,
 Och detta sjelfva Slotts-Herrn var;
 En liten mager kropp, ett Jättehufvud bar
 Imellan skuldrorna, som i en grop förvaradt,
 Och allt det kött naturen sparat
 Uppå hans tvenne stråbenspår,
 Ut i en enda klump på tyggen hopadt var,
 En spetsig kulle lik; en hvar sig trodde finna,
 Som bakifrån blott honom sett,
 Att ej naturen hufvud gett
 Åt den, som blifvit född att lyckans skatter vinna,
 Ty puckelberget skymde allt
 På denna Paragraf-gestalt.

Den fromma GERTRUD intet ägde
 Mer än sin skönhet och sin dygd;
 Ty värr! den förra något vägde
 På Junkerns guldvig, och — o blygd!
 Man offrar nöjd sitt barn åt denna krymplings armar,
 Och flickan, lydig, stumm, snart uti brudstol står;
 Sin glada ungdomstid hon nu förnöta får
 Vid sidan af en man, som oupphörligt larmar,
 Än plågad af sin girighet,
 Än svartsjuk, dubbelt grym, då med sig sjelf han vet
 Att af naturens hand han icke danad blifvit
 För ljufva känslors harmoni;
 Ty vänds hans hela raseri
 Emot den sköna hälft, som lyckan honom gifvit;
 Han plågar henne dag och natt
 Af sina griller jemt besatt,
 Och ingen Christen själ får till det fängsel nalkas,
 Der GERTRUD, af sin Argus stängd,
 Med suckar mäter tidens längd,
 Med tårar låter smärtan svalkas.

En dag, just omkring Påsk, vår man, som ofta
 förr,
 Satt såsom väktare framför sin egen dörr;
 En väst till färgen blå, af ylle honom prydde,
 Dess nötta trådar snålhet tydde;
 Han såg sig vidt omkring, och trodde knappt sin syn:
 Tre männer nalkades till byn,

Tre muntra Sångare, som han, i blå västar,
 Och, hvad som mäst hans öga fästar,
 De hade pucklar alla tre,
 Så noga som han kunde se,
 Af lika höjd med den, som var hans *Vade-mecum*,
 Och hvem som helst dem såg med oförfäradt mod
 Har kunnat svärja dyrt uppå sitt *Purum-Gracum*,
 Att något likare ej fanns af kött och blod
 Än dessa fyra knöl-krabater.

Knappt dessa lustiga kamrater
 Vår SlottsPatron besett, som nära vägen satt,
 Förrän de med ett högljudt skratt
 Stå stilla, ropande som med en enda stämma:
 "Goddag! Goddag vår hulda Bror!" —
 Så grym vår Junker är, han löjet knappt kan hämma,
 Och utaf detta skämt han sig ej sårad tror,
 Men för ett ögonblick en bättre känsla väckes
 Uti hans annars stela barm,
 Af gästfrihetens pligt till Helgens ära varm,
 Han dem till köket för, der snart hans omsorg
 sträckes

Till dessa gästers magbehof,
 Och der han lemnar dem till rof
 Hvad huset bäst förmår af mat och vin tillika;
 Och våra Sångare ej vika,
 Förrän i fat och krus de rena botten sett.
 Nu, se'n han dem till bästa gett,

Han åter för dem ut, och säger: "Lycklig resa —
 "Govänner! Faren väl! men nu jag säger Er,
 "Att om vid detta Slott jag Eder återser,
 "Så vaknar all min hämnd med minnet af den resa,
 "Som Ni tre slynglar dristigt nog
 "Förutan minsta skäl och fog
 "Mig för en stund behagat göra;
 "Ni ser den flod, som flyter där;
 "Den blifva skall Er graf, så visst som jag står här;
 "Så framt Ni Edra steg hit dristen återföra;
 "Och så jag Eder lära vill,
 "Hur man en Junker talar till." —

De trenne Pucklarne med undran detta hörde
 Och gjorde genast vänster sväng,
 Dit vägen öfver floden förde,
 Och Junkern höger ut tog vägen till sin äng,
 Men knappt ur deras syn han hunnit,
 För'n deras rädsla ock försvunnit,
 Och under skämt och skratt de stämde upp sin sång,
 Och gjorde höga glädjesprång.

Till GERURUD i sin bur det glada stojet ljuder,
 Och till Lisette hon talar så:
 "Hvad andra glädja sig! vi plågas bägge två;
 "Tänk, om jag dessa karlar bjuder
 "Att stiga opp till oss och låta höra sig?" —
 Knappt sagdt — Lisette på foten vig

Snart ropar ifrån bron de muntra tre tillbaka;
 Ooh dessa, som förbudet glömt,
 Med fägnad vända om, för att å nyo smaka
 Det vin, som de så nyss berömt.
 Allt stänges väl igen, och Puckel-choeuren

redan,
 En visa uppstämt har: om gamla ägta män,
 Som plågas både Ny och Nedan,
 Än för sin hustrus tro och än för penningen —
 Lisette af hela hjertat skrattar,
 Och på fru GERTRUDSjelf gör skämtet god effekt;
 Ty hon dess hela sanning fattar.
 Men ack! — hvad blir hon ej förskräkt,
 Då hon i fönstret ser, och redan uppå gården
 Sin gamla Argus skåda får,
 Som redan lemnat hushållsvården;
 Och till sin husvakt återgår.
 Hos våra Sångare organen hastigt stoppas,
 Hvad räddning var väl nu att hoppas? —
 Lisette, förslagen, fin, en utväg redan har:
 Tre tomma kistor sig i samma rum befinna,
 Prompt Pucklarne i dem försvinna,
 Dernäst man så försiktig var,
 Att deras ansigten med mjuka kuddar täcka,
 På det ej något andedrag
 Hos fader Argus måtte väcka;
 En aning om ett företag,

Som säkert kostat blod. — Knappt gjordt, förr'n
 Junkern stiger
 Till stackars GERTRUD in, med blickar lik en tiger!
 "Jag ärnade, så talar han,
 "Se litet om min qvarn; men att i selen stekas,
 "Dertill jag icke kan bevekas;
 "Nej, jag skall blifva här minsann
 "Och aftonsvalkan först förbida.
 "Men nu, att tiden måtte skrida,
 "Så lät oss spela kort!" — Vår GERTRUD, stackars
 fru,
 Förgäfves stammar: Lilla du!
 Det föga roligt är att nu i hettan spela —
 Han ropar: "fort, det måste ske"! —
 Här gällde ingen bön, o ve!
 Hon måste åt sin man tre runda timmar dela
 Af denna bittra prøfvotid;
 Omsider steg han upp, och lemnade i frid
 Sin hustru och Lisette, som ila
 Att se hur deras fångar må.
 De funnos — läsaren det kunnat förespå,
 De funnos i en evig hvila,
 Förqväfda utaf brist på luft.
 Snart GERTRUD mistat sitt förnuft
 Af skrämsel och af sorg → men tårar föga båta,
 Och inga klagoskri förmå att väcka opp
 De döda Sångarne; och då man saknar hopp

Att kunna dem till lifvet gråta,
 Så åtestod nu blott att deras jordafärd
 Så hastigt måtte ske, att den af ingen spörjes,
 Och denna sista offergård
 At våra Sångare af GERTRUD sjelf besörjes.
 Till Slottets port hon skyndar ner,
 Der genast hon en bonde ser
 Bredskuldrad fram åt vägen stiga;
 "Hör, ropar hon, min vän! kom hit! — om du
 kan tåga
 "Och du en tjänst mig göra vill,
 "Så hör dig denna börsen till,
 "Som trettio Riksdaler gömmer" —
 Hvad? tretti säger frun? det var en skatt min själ,
 Som lyckan hvarje dag ej tömmer
 Ut i en bondes hand — nå väl!
 Jag färdig är att allting göra
 Och tiger som en mur!" — Vår GERTRUD sen ej var
 Att bonden upp i slottet föra;
 Och då af kistorna hon en blott öppnat har;
 Hon säger: "kära vän! allt hvad jag vill begära,
 Är, att du hemligt täckes bära
 Den döda kropp du ser till strömmen" — Rask
 och käck,
 Skrek bonden, hit blott med en säck! —
 Och nu han Puckeln tar, i säcken honom stoppar,
 Till strömmen honom bär och honom genast doppar,

Och skyndar sedan glad tillbaka opp igen;
 Men GERTRUD hviskar: "kära vän!
 Än får du ingen lön! du måste väl betänka,
 Att döda kroppen riktigt sänka
 I strömmen, som jag sagt — men se! än är han
 qvar!" —

Och nu hon andra Sångarn visar,
 En syn, som hvarje åder isar,
 Hos bonden stackars nöt — men nu han säcken tar
 Och stoppar Sångarn in, och snör igen, och hastar,
 Och bördan hufvudstupa kastar
 I strömmen, och ser noga till,
 Om än en gång han uppstå vill? —
 Nej, sjunken är hans karl — tillbaka bonden skyndar
 Att en gång skörda få sin lön;
 Men — hvilket bryderi sig med hans själ befryndar
 Vid detta nya trolldomsrön,
 Att tydligt åter se i en och samma kista
 Ännu densamma döda kropp;
 (Det var utaf de tre den sista)
 Från bondens panna svetten lopp;
 "Så tror jag, ropar han, hin onde sjelf har dragit
 Den krymplingsmasken uppå sig
 Att hela qvällen gäcka mig!" —
 Fru GERTRUD denna gång en mine af rädsla tagit,
 Och suckade så fromt: "må himlen stå oss bi!
 Ty detta liknar trolleri!"

"Och, som jag börjar tro, vill Satan icke unna

"Belöningen åt dig, hvarom du löfte fått". —

För tusan! bonden skrek, två gånger har jag gått,

Den tredje går jag ock! — men nu jag vill förkunna,

Att Puckeln mig ej gäcka skall! —

Nu rusar han åstad med krymlingen på ryggen,

Och att försvåra mer hans fall

Han binder först en sten om halsen på den styggen

Och sedan uti vrædesmod

Han säck och kropp och sten, med all krafter slungar

Åt midten af den djupa flod;

"Se så! han ropar ut, du icke mer betungar

Min rygg i denna qväll, och kommer du igen,

Så skall jag, ta mig den och den,

Dig först med denna knölpåk lära,

Att ärligt folk så plumpt besvåra!"

Nu vänder han sig om — det första han får se,

Är Slottets Herre sjelf, just stadd på stervägen

Från qvarnen, dit han gått; vår bonde, rätt förlägen,

Straxt mumlar: "hela helvete

"Sig sammansatt i dag att gäck med mig bedrifva,

"Dock har jag lust att se, hvem Mästarn sist skall

blifva! —

Så sagdt, och i ett ögonblick

Han vræd sin stora knölpåk svänger,

Och Slottsherren midt i pannan dänger,

Att all hans sansning straxt förgick;

Och med en senig arm han Junkern genast släpar
Till bron, och plumps i vattnet ner

Han störtar stackaren. — "Du säkert icke mer
"I denna världen går och skräpar"! —

Så ropar bonden nu, och kunkar mycket nöjd
Till Slottet, för att lönen hämta.

"Min fru!" så talar han uti sitt hjertas fröjd,
"Jag hoppas krympligen har upphört till att skämta.

"Men hör nu blott hans nya list,

"Jag honom tog i säcken sist,

"Och med en dugtig sten båd' säck och honom dränkte;

"Men, då jag återvända tänkte,

"Så kommer han lifslevvande

"På sina tvänne ben och går mig rakt till möte.

"Ha! tänkte jag, din best, om ock hin ondes
sköte

"Har lifvat dig på nytt, så skall du likväl se,

"Att all din trolskap intet hjälper;

"Straxt med min påk jag honom stjelper,

"Och så till strömmen honom drar,

"Der ligger han i godt förvar."

Vår GERTRUD högst förskräckt den sista frasen
hörde,

Och gissade ty värr, nog lätt, hvem bonden
dränkt;

Men dock förteg hon väl betänkt,

Hur nära detta henne rörde.

”Min vän! ”så talte hon, ”ett fyrfalldigt besvär
 ”Bör också fyrfalldigt belönas;
 ”Må verket af din tystnad krönas,
 ”Se här, hvad lyckan dig beskär!”

FINTLIGHETEN.

BAZIL, en Köpman mycket rik,
 Och ansedd, det förstås, i trots af all kritik,
 Som sexti-årig man, sig dock en hustru valde
 I blomman utaf sjutton år,
 Den han med svartsjuk yrsel qvalde,
 Och ville, att hans gråa hår,
 Hans hosta och hans gickt, och underbara griller,
 Af henne borde älskas mer,
 Än hvad en flickas blick i hoppets drömmar ser,
 Då kärleksgudars svärm med tusen fina giller
 Belägrar hennes toilette,
 Der ungdom och behag till segrar blott sig öfva.
 Vår köpmans stränga husbondrätt,
 Den han i många år som dugtig hunnit pröfva,
 Nu sträckte sig så långt, att ingen manlig fot
 Fick, utom honom sjelf, de klostermurar nalkas,
 Der frun var innestängd, och der förutan knot
 Hon endast med sin man fick tala, le och skalkas.
 En man, så bistert kall, som Polens vinterdar.
 Förgäfves hennes önskan var

Att fara på en Bal; att Operan besöka;
 Nej, icke en visit hos någon vän en gång;
 Men för att mildra detta tvång
 Och hjertats andakt mera öka,
 Han förde sjelf sin fru i kyrkan då och då;
 Man skulle hafva svurit på,
 Att man Saturnus såg vid sidan utaf Flora.

Hur grymt att så en tid förlora,
 Som aldrig återvänder mer!
 Så tänkte vår FANCHETTE; men kärleksguden ler,
 Och svär, att detta tvång på hennes Argus hämnas.
 För våra läsare till upplysning bör nämnas,
 Att unga fru BAZIL, så noga innestängd,
 Förnötte dagens grymma längd
 Vid fönstren, för att se åt gatan;
 Och därför hände sig, att Satan
 Straxt redo var med sina garn
 Att snärja detta vackra barn.
 Den stygga Asmode uppå sin krycka liknar
 Och ifrån vaktparaden vinkar
 En ung, Adonislik, och kraftfull Martis son,
 Som skyndar ifrån trummans dån
 Och af en okänd drift med hemlig aning följer
 Den listige förförarns spår;
 Nu nalkas han det hus, som vår hjeltinna döljer,
 Han upp åt fönstren ser, en blick af henne får,

Som sätter eld uti hans hjerta;
 Än obekant med all den smärta,
 Som hopplös kärlek alstra plär.
 Vår ANSELM genast fången är,
 Och stöfvar hvarje dag med alltid ny förtjusning
 Den samma gatan fram, och samma skönhet ser,
 Som alltid ljuft mot honom ler,
 Lik morgönstjernans blick vid dagens första ljusning.
 Men ack! som en Bastille han finner detta hus,
 Som fått en sådan skatt i sina murar hägna;
 Dukäter, böner, löften rägnä
 Från aftonskymningen till morgönsolens ljus,
 Men allt, o ve! allt är forgäfvets;
 Vår ANSELM af sin låga qväfves,
 Och mången mulen stund Capott uppå förnuft
 Han med sitt eget svärd vill ge sitt hjerta lust.

Blott tålmod, min vän! se kärleksguden skyndar
 Att räcka dig en hjälpsam hand;
 Hur fruktansvärdt är kyrkans band
 För hvarje Katolik, som syndar!
 Vår ANSELM till sin Skriftefar
 Ej sällan räkningen på sina synder bar.
 För att den återfå qvitterad;
 Men tänk hvad han blef surprenerad
 Att af sin gamla Munk få höra dessa ord:
 "Min son! uppå den vida jord

"Finns knappast någon synd så stor som den, att
kränka

"En skön och dygdig hustrus tro,

"Att jag a friden borrt ur äkta makars bo,

"Och oskulds rena kind med ångrens tårar stänka;

"Det är med smärta som jag hör

"Hur hvarje dag Ni lugnet stör

"Hos unga fru BAZIL, som nästan aldrig vågar

"Ifrån sitt fönster titta ned,

"Förrän uti Er blick, som syndig åtrå lågar,

"Hon ser förförarns list som hotar hjertats fred.

"Hon vill nu genom mig förklara

"Att hon Er afsigt märkt, och att hon ej kan
svara

"Emot den eld som Er förtär.

"Min vän! nu ber jag Er med varningen ej
skämta!" —

Knappt ANSELM hunnit sig från sin bestörtning
hämta

Förrän han skyndar qvald och kär

Hem till sin enslighet, att saken rätt besinna;

Och snart han ropar ut: "O älskansvärda qvinna!

Du mina blickars språk förstår,

En hemlig aning re'n min lycka förespår." —

I korrihet

I korrthet sagdt var saken denna:

FANCHETTE, som delade den vackra ANSELMs kval,
 Ej vågat anförtro sitt hjerta åt sin penna,
 Uppå vår gamla Munk föll säkrast hennes val;
 Hans fromhet och hans dygd i hela staden kända
 Till honom samlade allt folk af bättre ton,
 Den sköna i sin bigt ej glömde talet vända
 På ANSELM, redan känd till namn och till person;
 Med ångrän i sin blick, men kärlek i sitt hjerta
 Vår goda Munk hon lätt bedrog,
 Som under sitt beskydd den sköna genast tog
 Och delade så fromt sitt lilla helgons smärta.

Vår ANSELM alla där sin vissa kosa höll,
 Och alltid samma blick ifrån den sköna föll
 Lik olja i hans hjertas låga.
 Han sökte än en gång sin fromma Skriftefar,
 Men —,hvilken äger väl förmåga
 Att tolka hur förtjust och huru brydd han var,
 Då Gubben med en mulen panna
 Och rynkta ögonbryn höll i sin torra hand
 För ANSELMs glada blick ett Rosenfärgadt band,
 ”Se, skrek han, syndare! må detta band besänna
 ”Ditt onda hjertas öfverdåd!
 Du för din förra synd förgäfves sökte nåd
 ”Då med en ny du dig betungar.” —

Den vreda Munken bandet slungar
 At ANSELM, som bestört sitt nya fynd beser,
 Och i sin tjusningshöjd han nästan dignar ner,
 Då orden *Je vous aime* han uppå bandet läser.
 Tag åter denna skänk, den gamle munken fräser.
 Hvem, Jag? — "Jo Jo, min kära vän;
 Då Satan den förföraren
 Er bjöd att detta bandet kasta
 Igenom fönstret in till unga fru BAZIL'
 Och sedan som en väderil
 Från brottet uppå flyckten hasta,
 Hon ingen annan utväg såg
 Att gifva det igen, än genom mina händer;
 Och nu hon genom mig sin sista hälsning sänder
 Med hot, att om Er syndahåg
 Ni längre uppå henne ställer,
 Ej någon skonsamhet å hennes sida galler.

Vår ANSELM gömmer glad sin skatt uti sin barm,
 Och lofvar dyrt, att ingen harm
 Han hos den Sköna mer skall väcka.
 Och nu han flyger hem — att taga fram sitt band;
 Att det med tusen kyssar täcka
 Och att välsigna denna hand
 Som detta *Je vous aime* så snillrikt kunnat
 bringa
 Till tröst åt älskaren! som länge hopplös var.

Så skredo åter några dar,
 Dem kärleken likväl ej kunde så bevinga
 Som ANSELM önskade; och samma ljufva blick
 Han ifrån fönstret njuta fick;
 Men ack! hur litet för ett hjerta,
 Som trånar dag från dag utaf sin ljufva smärta.

Han störtar än en gång till Skriftefadrens fot:
 Men himmel! hvilket grufligt hot
 Han uti Munkens blickar skådar!
 "Säg, stammar han, min far, om Ni mig döden bådar?
 "Död och fördömelse! så dundrar Munken nu,
 "Vet du, att samma unga fru
 Èrt nya djerfva brott mig noga har beskrifvit;
 Hur Ni en aftonstund, då hennes kära man
 Som vanligt sina värf uppå Kontoret drifvit,
 Imellan fem och sex en hemlig utväg fann
 Att öfver trädgårdsmuren klänga,
 En stegge gjord af rep uti det trädet hänga
 Som nära intill fönstren står,
 Och hur Ni så klef upp att genom fönstret stiga,
 Och hur hon skrek om hjälp, och ej en enda piga
 Fans nära nog för hand—min vän, Er synd är svår;
 Blott rädsla denna gång Er hållit har tillbaka
 Att den förbudna frukten smaka;
 Ni ingen ånger känt, det märkes ganska väl
 Uti Er lugna blick, en spegel af Er själ:

Se afgrunden sig öppnar redan,
Vänd om från denna stråt, för sen är ångren sedan.

Så Munken, välment, from, till ANSELM tala hörs;
Men om ett hjerta deraf rörs,
Som af passionens våld i evig hvirfvel drifves,
Derom må alldagsrön oss säkrast utslag ge
I trots af hvad för oss predikas eller skrives.
Vår ANSELM, stackars syndare,
Som ägta Militär nu lofvar på sin ära,
Att unga fru BAZIL skall aldrig mer besvära
Med slika klagomål sin goda Skriftefar,
Och tro mig, han höll ord. — Så saken slutad var
Till nöje för vår Munk, för Älskarn och den Sköna,
Som sluppo alla tre sitt värsta bryderi,
Och kärleken förstod att verket lyckligt kröna
För Herr BAZIL & Kompani.

Ni gubbar! måtte denna Saga
Er tvenne goda läxor ge:
Först, att ej unga hustrur taga,
Dernäst, att ej med våld bli deras väktare!

POLITIKEN.

Kom Bror, att vid ett halfqvarter
 Så smått politicera;
 Ty, hvad i andra länder sker
 Man måste först sondera;
 Dernäst man i sitt eget land
 Ger Styrelsen en hjälpsam hand;
 Och sist — sitt kall man sköter.

Har du sett våra Blad i dag?
 Hvad står i *Stockholms-Posten*?
 Två Recensenters fredsförslag —
 Nå tvi den magra kosten!
Journaln då? — full med vers — jag dörs,
 Och *Post-Tidningen* sällan gör
 Oss läsare den äran.

Bror! om jag kunde Tyska blott,
 Mitt hus jag skulle sälja,
 Med några gubbar i komplott
 Mitt rum på källarn välja;
 Med *Hamburger-Correspondent*,
 Ett glas, en pipa — excellent
 Min lefnadstid förnöta.

Men, den Napoleon! hvad herra
 Att han sin bana lyktat;
 Med honom också allt allarm
 Från verldstheatern flyktat.
 Hvad hör man nu? jo rätt och slätt
 Hur den och den sig äter mått,
 Och hur en annan söfver;

Ja men, det blir en sömnig tid
 Att se hur Kungar styra;
 Ej hora något ord om strid
 Och hela folkslags yra;
 Nej, tacka vill jag fordna dar,
 Då Robespierre i verlden var
 Och Guillotinén hvästes

Och s'en då Bonaparte drog
 Tgenom alla länder,
 Och folk på folk som flugor slog
 Vid Rhens och Donaus stränder
 Och tycktes ha till föremål
 Att endast bygga sig ett bål
 Af södern och af norden.

Nu är det slut! — Nej vänta Bror,
 Han kommer säkert åter;
 Han alltid Elba ej bebor,
 Fast nu det illa låter;
 Ty ser du Bror, med Luftballon
 Han kan uti ett enda språng
 Sig till Paris försätta. —

Ja du har rätt; det klarnar än
 Framför mitt dunkla öga;
 Skäl för den fordne segraren,
 Den högste bland de höga!
 Men — ett mig dock för pannan slår;
 Tänk om han intet anhang får?
 Hvad vill han ensam göra? —

Hå, kommer dag så kommer råd.
 Kongressen, Bror! besinna,
 Tänk huru svårt en riktig tråd
 I denna härfvan finna!
 Hvem gör du först till Pohlens Kung?
 Hur länge tror du Englands pung
 Skall härda ut att kriga

Hvar sak för sig, min Bror, jag ber!
 Först måste Pohlen hjälpas,
 Om också, som jag tydligt ser,
 En annan måste stjelpas. —
 Håll Bror! du stjelper kull mitt glas,
 Blif icke het! i sakta mas.
 Vi nog till målet hinna.

Men Turken! Turken! kära Bror,
 Han störtas bör från thronen. —
 Åh, han får respass, som jag tror
 Utaf Inquisitionen;
 Ty den är uppväckt just med flit
 Mot Turken, och mot Barbarit,
 Och emot Fez-Marocco.

Nå, än den Negerhandeln då? —
 Bah! det har ingen fara,
 Ty Christoph, Bror; han skall nog slå
 Den hela Köpmansskara. —
 Men, Washington, som är förstört? —
 Ja Bror! ja, det är oerhördt!
 Skål! jag mig måste trösta.

Än China då? se der på nytt
 En plats för Politiken;
 En Jakobinerklubb har flytt
 Från Franska Republiken,
 I China nu den stiftar lag,
 Och Röda mössan skall en dag
 På sjelfva Kejsarn sättas.

Bror! vi Chinesarn öfverge,
 Till Tyska Riket vända
 Du skall få röna, ett tu tre
 Går Freden öfverända;
 Ty ser du Bror! att jag är fin,
 Så sannt jag dricker detta vin
 Vi något nytt få spörja.

Men, vet du Bror, en plan jag har
 Som angår Tyska Riket — — —
 Men tyst! — en klämtning ju det var?
 Jag trumman hör, och skriket;
 Är elden lös? — se så för f—n,
 Hur går det med min sköna plan?
 Jag måste ut och pumpa.

UFVEN OCH LÄDERLAPPEN (*Fabel.*)

En spränglård Uf en månskensnatt
 På taket af ett Kloster satt,
 Der han med all sin tankförmåga
 Föll i ett gräsligt grubbleri
 På *Quadratura Circuli*
 Som varit många dödligs plåga;
 Och just då han med hålig ton
 Victoria i skägget mumlar,
 En liten månskens-kär person
 En Läderlapp sig lustigt tumlar
 Omkring Pedanten, och helt nöjd
 Tar sig en plats på samma höjd.
 Hvad! röt vår Uf, och genast griper
 Den stackaren i sina klor,
 Dem han så hastigt sammanknipper
 Att Läderlappen död sig tror
 Vid första tryck — hur kan du drista
 Att störa med ditt företag
 En sådan tänkare som jag?
 Dock, denna stund skall bli din sista —
 "Ack, ropar delinqventen, "Nåd!
 Filosofien mig endast drifvit
 Till detta lilla öfverdåd;
 Hur många gång jag hänryckt blifvit

Då från mitt torn jag skådat har
 På Sferes gång, och nyss jag var
 Så lycklig att en upptäckt göra
 Utaf en stjerna splitter ny
 I lilla Björnen" — Jag kan höra
 Att också du plär hjernan bry
 Med forskningar, så Ufven svarar,
 Men, såsom du dig uppenbarar
 Som Filosof och min kamrat,
 Så får du tåla din krabat
 Att jag vår Facultet till ära,
 Nu täcks i Nåder sluka dig;
 Du känner Filosofers lära,
 Den har beständigt liknat sig:
 De börja alltid med en träta,
 Och sluta att hvarandra äta.

INGEN REGEL UTAN UNDANTAG.

De lagar vågspel inhibera
 Derför att mången spelt sig pank,
 Dock tåla något Exeptera:
 När Gubben Hymen lägger Bank
 Hvem kan väl låta bli punktera?

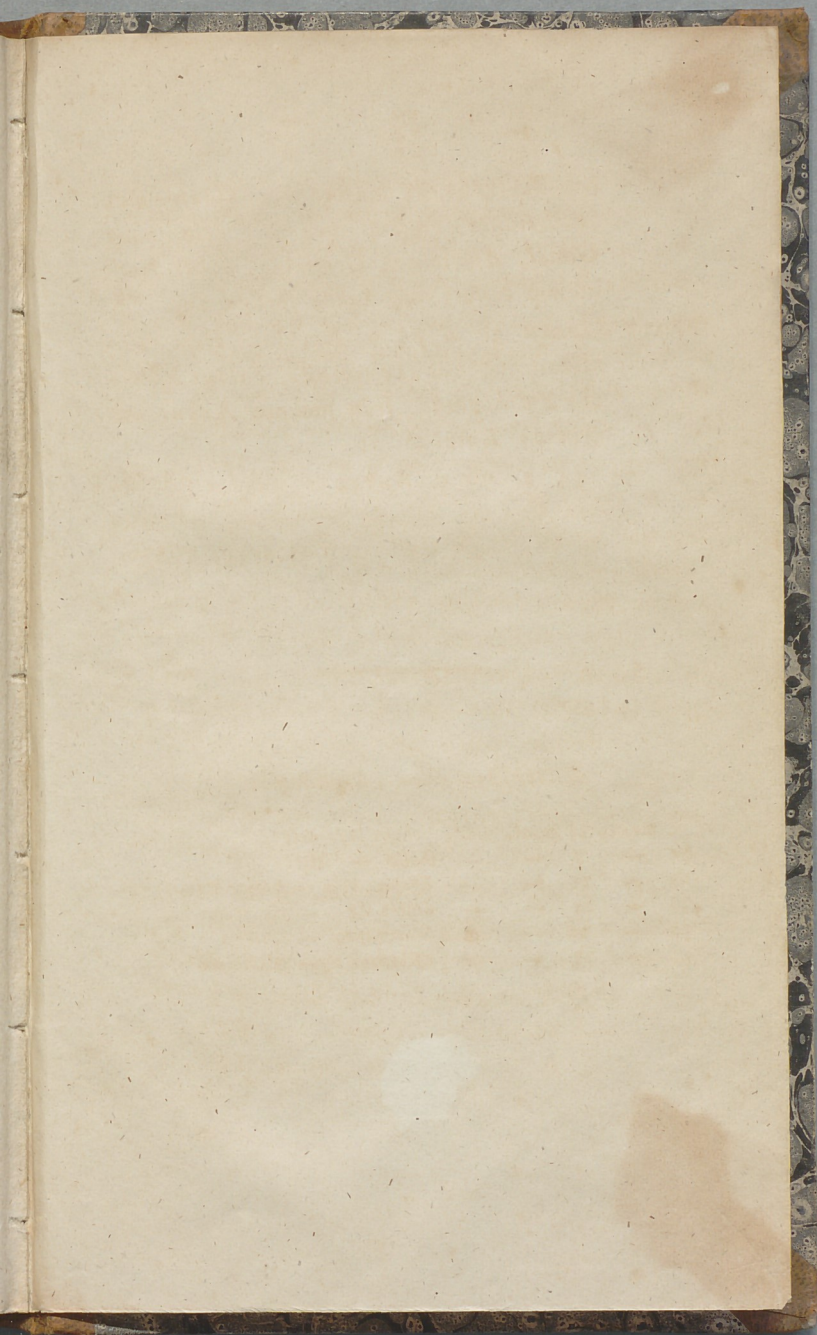
HUNDEN. (Fabel.)

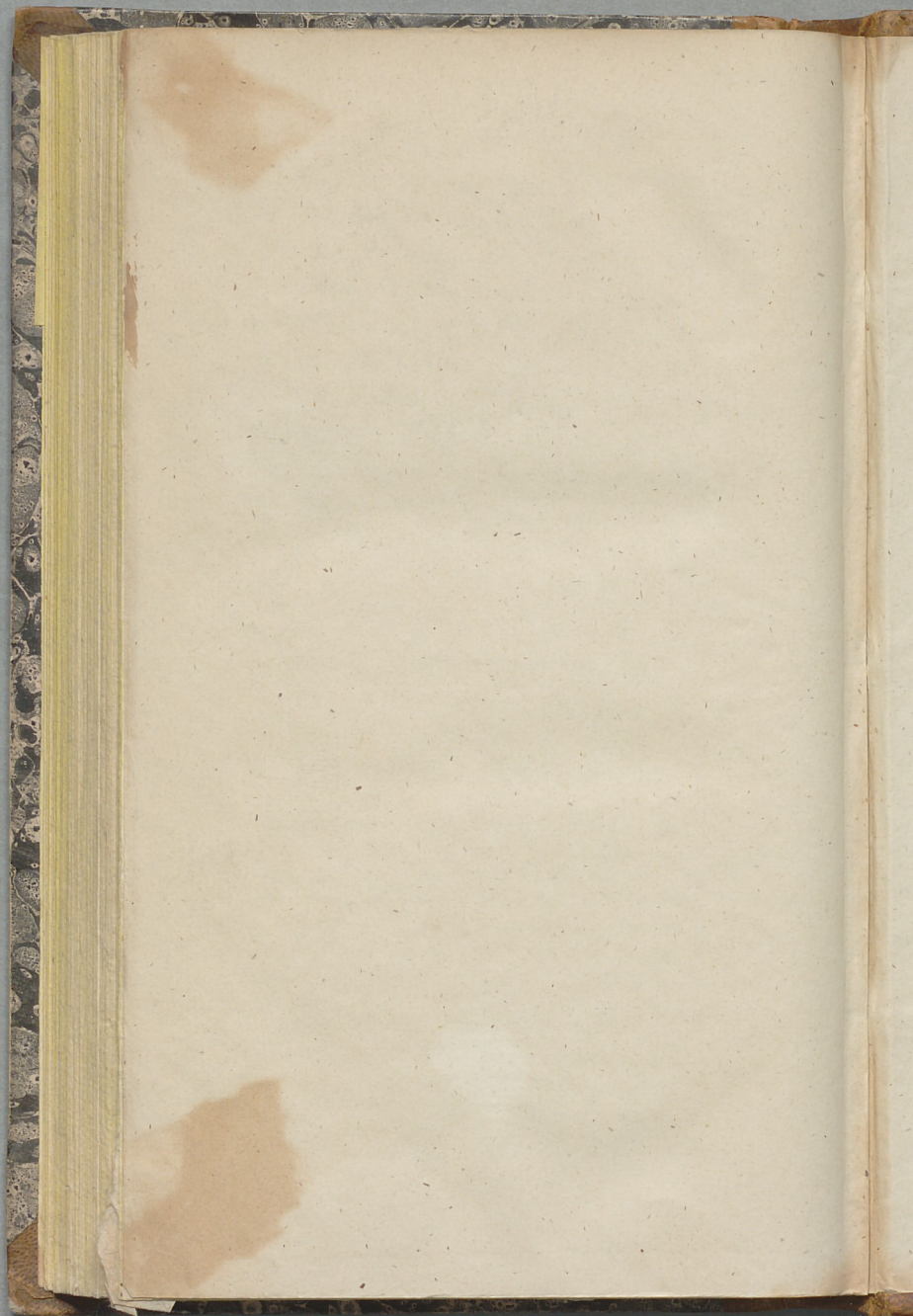
Det var en gång en hund, en liten liten en,
 Rätt tom, med god aptit och skäligt goda tänder,
 Som hittade ett smakligt ben,
 Att gripa an hvad lyckan sänder,
 Se dertill var han icke sen —
 Hazarden gjorde att en stor och lurfvig best,
 En välfodd Pudel kom på trakten,
 Dess skall på afstånd, groft och hest,
 Forkunnar hans begär till bytet. Han har makten —
 Den lilla stackarn sprang, rätt lycklig om du vill
 Att lemna få sitt ben och slippa stryk dertill,

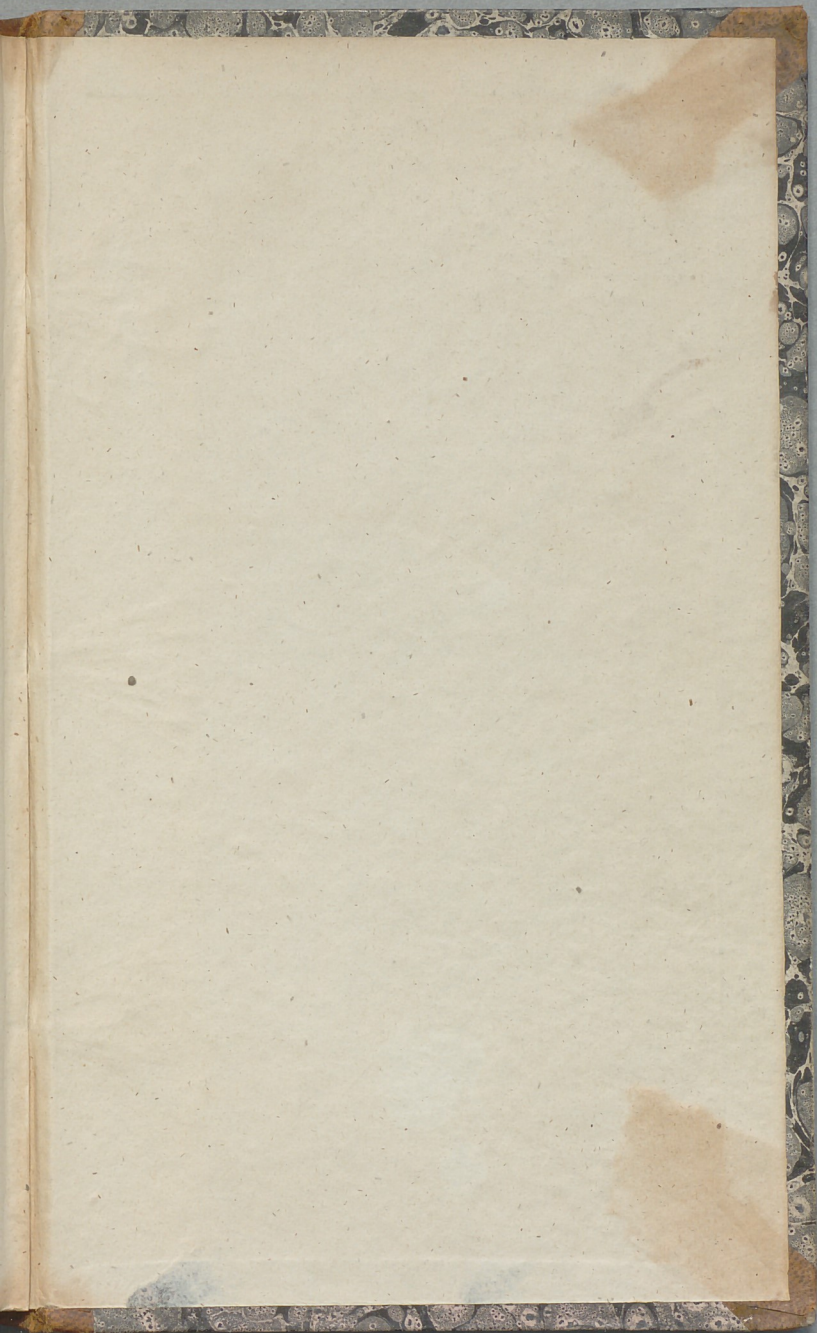
"Och lärdomen häraf?" Nej tack min ädla vän!
 Slik brukas icke mer och föga tjente den;
 När såg du väl en arm uppå en knota gnaga
 Och någon mäktig henne taga?

BORGEN.

Ni Pengar låna vill? Nå väl, ställ säker borgen,
 Så sade FNURR åt HANS — "Ja uti detta fall
 Jag hade säker man, men Herre! det är sorgen
 Att just i dag han hängas skall."

www.books2ebooks.eu